

Maya Meijer vertrekt als directeur bij Den Haag Sculptuur

'Het is een mooi moment om

Ze haalde grote internationale kunstenaars naar Den Haag. Maar ook jong aanstormend en gevestigd Nederlands talent kreeg bij Maya Meijer kans zich te laten zien op het Lange Voorhout tijdens de zomertentoonstelling Den Haag Sculptuur. Een kunstevenement dat een groot succes is gebleken voor de Residentie en dat tien jaar later zelfs ver daarbuiten bekend is. Koningin Beatrix opende deze tentoonstelling maar liefst drie keer en zal ook deze jubileumeditie op 15 juni openen.

DOOR ROOS VAN PUT

Maya Meijer is sinds het begin van Den Haag Sculptuur bij de organisatie betrokken. Eerst als bestuurslid later als directeur. Nu zet zij er een punt achter. "Ik stop", zegt Maya stellig. "Het tienjarig jubileum is een mooi moment om als directeur op te stappen. Ook omdat het na tien jaar tijd wordt voor nieuw elan, voor nieuwe impulsen en wellicht voor weer eens een andere insteek. Het was een echte uitdaging om ieder jaar weer een aansprekend thema met het team te

bedenken. In zo'n opgave kun je al je creativiteit kwijt. Den Haag Sculptuur is zo'n uniek concept. Vooral omdat wij altijd jonge kunstenaars kansen geven en daarbij toch een heel groot publiek op onze exposities verwelkomen. Kunstkenner maar ook families die een zomers dagje beelden in Den Haag komen doen". Maya Meijer is kunsthistorica en moeder van vier kinderen, bestuurslid van vele

(ideële) stichtingen, lid van de advisory board van het veilinghuis Sotheby's, daarnaast zwaait ze de scepter in haar eigen Haagse vijfsterren hotel én is ze samen met haar echtgenoot nog de gelukkige eigenaar en medebestuurder van de Westergasfabriek in Amsterdam. Deze dame, altijd gekleed volgens de laatste mode van de betere merken zoals Chanel en Prada, een subtiele broche van Cartier hier, een stijlvol horloge daar, de vrouw met altijd maar die overvolle agenda en

die toch steeds weer tijd vindt voor een kopje koffie met deze of gene, een receptie op een ambassade, een lunch op een terras. Maya Meijer is de kunsthistorica die met haar man gepassioneerd kunst verzamelt, maar zo benadrukt zij: "Wij hebben een eclectische collectie, wij kopen kunst die echt iets bij ons teweegbrengt. Het intrigerende van kunst is dat je er allerlei tendensen in de cultuur en de maatschappij kunt herkennen. Maar niet in de laatste plaats kun je er op on-

op te stappen'

'Wij kopen kunst die echt iets bij ons teweegbrengt. Het intrigerende van kunst is dat je er allerlei tendensen in de cultuur en de maatschappij kunt herkennen'

weerstaanbare wijze door worden gerord. Zonder exact te kunnen uitleggen waarom".

In de visie van Maya zijn kunstenaars de voelspriet van onze samenleving, die veel en veel eerder dan wie dan ook laten zien welke ontwikkelingen er gaan plaatsvinden. Of plaats hebben. "Wat ik mooi vind, dat wil zeggen op het esthetisch vlak, speelt mee. Maar is zeker niet bepalend".

WOELIGE JAREN

Maya Meijer blikt met Den Haag Centraal terug op tien inspirerende en soms woelige jaren van haar Den Haag Sculptuur. Het is inmiddels publiek Haags geheim dat de eerste jaren van Den Haag Sculptuur weliswaar een groot succes waren, de bezoekersaantallen logen er vanaf dag één niet om. Toch behoeft de expositie financieel nog wel wat extra aandacht in die dagen. Om het zacht uit te drukken. Maar een Stichting heeft niet voor niets een bestuur en Den Haag Sculptuur staat er om bekend altijd bestuursleden te hebben met grote bestuurlijke ervaring. Waarvan een aantal ook over expertise op financieel gebied beschikt. Ze glimlacht als dit onderwerp ter sprake komt. "Hoewel we grote sponsors als ABN AMRO, Shell, Philips, Tiscali, Orange en de Rabobank aan ons wisten te binden, bleef het financiële traject inderdaad moeizaam. Den Haag Sculptuur werd steeds populairder, maar we zaten vlak voordat ik directeur werd met aanzienlijke tekorten. Die hebben we ingelopen door met ons bestuur samen te werken aan oplossingen. Ook het echt strak budgetten - hiermee bedoel ik eigenlijk gewoon zuinig zijn - heeft samen met de ruggesteun van de gemeente, die we vanaf dag één hadden, bijgedragen aan het heugelijke feit, dat wij al na een seizoen uit de problemen waren. En wel zodanig dat we na dat eerste jaar zelfs iets overhielden! Toen we begonnen hadden we het als Stichting even moeilijk". Ze lacht verontschuldigend: "Echt waar".

EIGEN CONCEPTEN

De eerste tentoonstelling op het Lange Voorhout was een bestaande expositie die via Parijs in Den Haag terecht kwam. Eric Dullaert was destijds de initiatiefnemer. Vanaf 2001 ontwikkelde het bureau van Den Haag Sculptuur eigen concep-

ten binnen de Europese Unie centraal omdat toen de tien nieuwe lidstaten toetraden. Kunstenaars uit die landen werden verzocht deel te nemen aan Den Haag Sculptuur. Het leverde een bont gezelschap kunstenaars op, met een heel eigen gezicht per land. "Dan zie je toch hoe bijna regionaal bepaald kunst en cultuur soms zijn. Je zag ook grote verschillen in mentaliteit tussen de deelnemers uit de 15 landen die al lid van de EU waren en het optimisme dat de nieuwkomers hadden met hun nog niet zo heel lang geleden verworven vrijheid en de mogelijkheden die Europa gaf". Dit jaar is het uitgangspunt De Overkant/Down Under. Vorig jaar werd het 400-jarig jubileum gevierd van de vriendschappelijke betrekkingen tussen Australië en Nederland en dit jaar springt Den Haag Sculptuur daarop in door de tentoonstelling op het Voorhout dit jaar te concentreren rondom hedendaagse Australische kunstenaars.

Werk dat wordt getoond naast dat van Nederlandse deelnemers. Den Haag Sculptuur vestigde niet alleen de aandacht op gevestigd talent en op bestaande sculpturen, maar richtte zich ook op de jongere garde en op nieuw werk. "We gaven en geven ieder jaar een flink aantal opdrachten. Dat is uitdagend en inspirerend voor jonge mensen. Enerzijds moeten ze binnen een bepaald thema en kader een opdracht uitvoeren wat natuurlijk compleet anders is dan vrij werk, anderzijds wordt hun werk getoond naast dat van grote namen, zowel Nederlandse als internationale. Dat werkt heel goed. Niet alleen voor kunstenaars zelf, die elkaar in Den Haag ontmoeten en ervaringen uitwisselen. Bijvoorbeeld op het Beeldenbal dat Den Haag Sculptuur jaarlijks organiseerde, maar het was tevens boeiend voor het publiek. Dat wandelde zomaar op het Lange Voorhout bij wijze van spreken langs decennia beeldhouwkunst. Op een laagdrempelige manier gebracht, tussen het prachtige groen van het Lange Voorhout. Bovendien beperken wij de tentoonstelling niet alleen tot deze plek. We zijn inmiddels over de stad uitgewaaid, met een nevenprogramma in gastlocaties. En dat zijn er heel veel onderhand, ik noem onder meer Stroom, de Affichegalerij, het Atrium van het stadhuis, het Fotomuseum, de Artoteek Den Haag en het Haagsch Historisch Museum. Geweldig hoe de stad nu bij Den Haag Sculptuur is betrokken".

GROTE SUCCESSEN

Ondanks deze grote successen die zijn geboekt na tien jaar, ondanks de feesten en niet in de laatste plaats natuurlijk de openingen door de Koningin, stopt ze ermee. "Ik heb er lang over nagedacht, maar na tien jaar is het tijd om het stokje over te dragen. Jarenlang heb ik met veel plezier onder andere sponsors en vrienden binnengehaald. Zonder hen zou het onmogelijk zijn de tentoonstellingen die wij maken te realiseren. Je hebt ook sponsors nodig die iets met Den Haag hebben en er plezier in hebben op een chique manier, op zo'n prominente plaats in Nederland aanwezig te zijn. Dit jaar is het thema Australië en dat sprak onze hoofdsponsor RABO aan omdat zij een groot kantorennet in dat land hebben".

Ze blijft, ondanks de successtory van Den Haag Sculptuur bescheiden. "Natuurlijk is het bijzonder boeiend om als directeur zo'n groot project zowel op het artistieke als het financiële terrein te zien groeien. Elk jaar weer moeten we de begroting sluitend zien te krijgen. Subsidies moeten aangevraagd, sponsoring moet geregeld. En het is geen geheim dat ik een aardig netwerk heb, maar eerlijk gezegd wil ik me nu meer op mijn werk voor de charitatieve instellingen richten. Waar ik in het bestuur zit op het gebied van de volksgezondheid en de cultuur".

Ook is Maya - alsof haar agenda nog niet vol genoeg is - zeer betrokken bij alles wat er speelt bij de Westergasfabriek in Amsterdam West. "Daar besteed ik veel tijd, als directeur samen met Liesbeth Jansen. Zowel aan het artistieke als aan het financiële beleid. Heel anders, heel boeiend, interessant. En tijdvertrekend. In de loop der jaren zijn er zo steeds meer stichtingen en bedrijven bijgekomen waar ik een gedeelte van mijn tijd aan wijd".

Maar het is niet alleen werk wat haar passie is. Ook is zij zeer betrokken bij de familie. "Ons gezin is inmiddels nogal uitgebreid. Ik ben oma van vijf kleinkinderen die tussen de een en de vier jaar oud zijn. Om geheel in de hedendaagse termen te spreken: te leuk!".

CULTURELE ZOMERAANBOD

Het tienjarig jubileum van Den Haag Sculptuur is voor haar, om al deze redenen, een mooi moment om afscheid te nemen. "In mijn perceptie is Den Haag Sculptuur in topvorm en klaar voor een nieuw elan. De expositie is ook een constante geworden in het culturele zomeraanbod in Den Haag. Vanaf het moment dat de beelden aangevoerd worden, soms wel twee weken van tevoren is het een komen en gaan van bezoekers. In dat kader wil ik hier toch wel iets kwijt. Den Haag heeft zulke toonaangevende musea. Denk aan het Mauritshuis waar bezoekers van heinde en ver naar toe komen. Denk aan het Gemeentemuseum dat innovatief en met zeer veel kwaliteitsbesef werkt maar denk ook aan culturele instellingen als het Nederlands Danstheater dat wereldwijd haar sporen verdient heeft. Maar denk langzamerhand ook aan de beelden op het Lange Voorhout. Waarom zou Den Haag als internationale stad niet nog meer focussen op die instellingen die al vele jaren bewezen hebben uitstekend en vooral vernieuwend werk te leveren van hoge kwaliteit. De kansen liggen voor het oprapen. Ook financieel en publicitair. Daar steun je de echte trekkers voor je stad mee. Volgens mij werpt dat veel sneller vruchten af dan steeds weer iets nieuws in de markt zetten, wat steeds weer een groot aantal jaren kost voordat men daar de vruchten van kan plukken".

TENTOONSTELLINGSMAKER

Tot slot nog meer nieuws: "Marie Jeanne de Rooy zal mij opvolgen per 1 september. Zij kent het klappen van de zweep en zij is een gepassioneerde en zeer vakkundige tentoonstellingsmaker, die al meer dan vijf jaar nauw met ons samenwerkt. Ik maak graag van de gelegenheid gebruik haar bij deze, ook namens het bestuur, veel succes toe te wensen in haar nieuwe functie. De samenstelling van het bestuur verandert eveneens per die datum.

Morris Tabaksblat die ook meer dan vijf jaar een meer dan voortreffelijke voorzitter is geweest zal het stokje over dragen aan Sylvia Toth, die een Haagse is in hart en nieren. Zij maakt al twee jaar deel uit van ons bestuur. Ik zal in het belang van de continuïteit het bestuur nog twee jaar versterken. Ik wil vanaf hier iedereen uitnodigen om vanaf 15 juni te genieten van kunst van 'Down Under/De Overkant'. Onder de prachtige bomen van het Lange Voorhout".

Vilan

Soms voel je dat je vreemd doet

Natuurlijk ben ik voor wereldvrede, maar toen ik in een huis-aan-huis krant las dat je een luchtbuks kon kopen, kijk, toen wilde ik opeens een luchtbuks. Omdat tussen denken en doen bij mij ongeveer twee seconden ligt, ging ik meteen op weg naar de Boekhorststraat, waar alles te koop is dat Albert Heijn niet heeft. Onderweg repeteerde ik wat ik ging zeggen.

Als de verkoper vraagt: "Waarom wilt u een luchtbuks?" dan antwoord ik: "Zodat ik in de tuin op kaarten kan schieten, net als op de kermis". Dat ik geen tuin heb, doet er niet toe. Evenmin dat een luchtbuks mij ideaal lijkt om op een ex-boyfriend te jagen zodat ik kan ontdekken of hij mijn naam nog kent. Een mens met fantasie komt van het een vanzelf op het andere.

Intussen dacht ik aan de scholieren die om de zoveel tijd hun wapens moeten inleveren. Waar zou dat spul toch blijven? Misschien kon ik een goedkoop tweedehandsje aanschaffen.

Voordat ik de Boekhorststraat bereikte, passeerde ik een nieuwe dumpwinkel. Net open leek het, het rook er naar zeil en de rekken met legerkleding hingen nog tjokvol. Achterin de winkel zag ik vitrines blinken. Ik erheen. Geen luchtbuizen.

Achter het glas hingen de mooiste en gemeenste messen die een moderne vrouw zich kan wensen, merken, prijsklassen, bekende merken, beroemde modellen, wie kan pinnen, kan een wapen aanschaffen.

"Dat valt mee, hoor", zei de verkoper. Een kalme man, die wel wat kon hebben. "Vanaf achttien jaar pas en als ze een beetje labiel overkomen, moeten ze een bewijs van goed gedrag halen". De man keek me er eens op aan. Dat ik in die categorie viel, werd hem met de minuut duidelijker. "Dus straks komen de luchtbuizen?" "Ben ik dan strafbaar volgens de wapenwet?" "Hoezo, alleen appels of ballonnen schieten?" "Ik koop alvast kogeltjes, Luftgewehr kogel uit Duitsland, ja, dat scheidt in dit geval vertrouwen".

Soms voel je dat je vreemd doet, maar kun je niet meer ophouden.

Op de een of andere manier heb ik met de kogeltjes (5,50 mm cal .22) in mijn handtas de dumpzaak verlaten. Bij de gemeente zeiden ze dat een bewijs van goed gedrag € 30,05 kost en binnen drie tot zes weken na aanvraag beschikbaar is, indien er geen verdachte antecedenten zijn natuurlijk.

Tussen mij en een luchtbuks zit slechts één gemeenteformulier. Sommige gekken kunnen wachten.

VILAN VAN DE LOO

Tuffend met de tuktuk door Den Haag

De Hagenaar kan zich voortaan in Oosterse sferen laten vervoeren. Vanaf vrijdag 1 juni zoekt de tuktuk door de Hofstad. Deze driewieler uit Thailand wordt de nieuwste vorm van personenvervoer. Niet meer met de boodschappentas in een overvolle tram en ook een dure taxirit lijkt zo bespaard.

DOOR MIRANDA FIERET

Den Haag wordt hiermee de eerste Europese stad waar de tuktuk gaat rijden. Na de introductie in de Hofstad, volgen de steden Amsterdam, Rotterdam en Zandvoort. De tuktuk (spreek uit als toektoek) is een gemotoriseerde driewieler die vooral in Thailand populair is. In dit land dient het vervoermiddel niet alleen als taxi, maar ook als verkoopkraam of zelfs als brandweer.

De Tuk Tuk Company introduceert het nieuwe vervoersmiddel en is hiermee het eerste bedrijf dat op het Europese vasteland de tuktuk inzet als taxi's op de open-

bare weg. Jeroen Müller is initiatiefnemer van het concept. Hij denkt dat de tuktuk een alternatief kan worden voor de auto in de binnenstad. "Een ritje met ons is al goedkoper dan wanneer je de auto in een garage parkeert". Maar de Tuk Tuk Company richt zich niet alleen op automobilisten. "We richten ons op een heel diverse groep mensen. De tuktuk is vooral interessant voor mensen die niet met de taxi gaan vanwege de prijs. Ook Hagenaars die normaal gesproken de 'benenwagen' nemen, kunnen de tuktuk bellen of aanhouden als ze moe zijn".

Het bedrijf heeft het concept afgekeken van Thailand, waar de tuktuk ook wordt geïmporteerd. Een gat in de markt, vindt de jury van de AnaarBeter-prijs. De Tuk Tuk Company won de prijs voor meest innovatieve project op het gebied van vervoer in 2006. In totaal komen er twintig Thaise brommobielen in de stad te rijden. De prijs van een rit is afhankelijk van het aantal zones en het aantal passagiers. Binnen een zone is de ritprijs €3,50 per persoon, €5,00 voor twee personen en €6,50 voor drie personen. Bij overschrijding van een zonegrens komt er €1,50 op het totaalbedrag bij. In totaal hanteert de Tuk Tuk Company drie zones, die het grootste gedeelte van Den Haag beslaan.

Niet meer naar Azië om in een tuktuk vervoerd te worden. Foto: PR

'Ik ben oma van vijf kleinkinderen die tussen de een en de vier jaar oud zijn. Om in hedendaagse termen te spreken: te leuk!'

ten. Maya: "Ik haalde Marie Jeanne de Rooy binnen en deze samenwerking bleek een gouden greep. Het inhoudelijke traject was er één waarbij elk jaar een ander thema centraal stond. Een concept ook dat regelmatig niet alleen maar een kunsthistorisch vertrekpunt had, maar juist nadrukkelijk aansluiting zocht bij de (mondiale) actualiteit". Ze doelt op bijvoorbeeld het jaar 2002. Toen was het thema 'Europa in beeld'. Hierbij stonden vijftig lidstaten